

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' illa de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga
BARCELONA

PAGO DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

EL CONDE DE SAN ANTONIO.

EL CONDE DE SAN ANTONIO.

Publiquem avuy lo retrato *auténtich* de una persona, de la qual tant se vé parlant de algun temps ensa. El *Conde de San Antonio*, capitá de caballeria, es lo fill primogénit del Duch de la Torre, está casat ab donya *Meredes Martinez de Campos*, y viu separat d' ella, pels motius que s' expressan en los folletons que de una part y altra, s' han vingut publicant de uns quants mesos en aquesta banda.

Sense ficarnos nosaltres en interioritats, ni pendre partit per ningú, en una qüestió tant delicada y tant propensa a apassionaments devegadas poch fundats, nos limitém a publicar lo retrato de aquest personatje, creyent satisfer la curiositat dels nostres numerosos lectors.

Inútil fer notar qu' en la publicació de aquest retrato, com moltes altres vegadas, LA CAMPANA DE GRACIA s' adelanta a totes las ilustracions nacionals y extrangeras.

REDENTOR Y VÍCTIMA.

astor y víctima 's titolava 'l seu article, senyor don Joan Mañé y Flaquer, 'article aquell escupit á la cara de molts y de ningú, ja que á ningú s' anomenava y á molts s' aludia.

¡Y lo que son las cosas de aquest mon! Los confrares han pres caudela. Capitenejats pel Correo catalán han sortit y cada dia van sortint novas nieradas de frenétichs, protestant contra 'l ditxés article, ab uns termes y uns modals dignes de 'n Savalls y en Caga-rahims y altres tipos de aquells, de qui vosté, ab tant poca experientia vá dir un dia:

«La muerte del contrario valeroso solamente el que es vil la solemniza.»

Vosté 'ls vá planye quan se revolcavan mal ferits per terra y are se l' hi tiran á sobre: crie corps y 't trenrán los ulls. ¡Agrahiment carlit!

¡Y donchs que 's creya don Joan? Aquella noblesa catalana que contra vosté protesta, aquells catòlichs de tots calibres que contra vosté s' exaltan, aquells requetés de seminaristas de Vich y de Barcelona que l' insultan; aquells canones de la Catedral que, inspirats sens dupte pèl such de canadellas, declaran públicament qu' estan ab lo Correo EN TOT Y PER TOT, ó com si diquessem, per dir missas y clavar tatuacossos á la salut del rey del *As d' oros*, y finalment aquells rectors, vicaris y clero de tantas parroquias que l' excomunican, com si 's tractés de un redactor de la CAM

PANA y no del director del *Brusi*... ¿sab lo que 'm fan pensar don Joan? Que si avuy per demà—lo que Déu no vulga—tingués la desgracia de morirse, fins foran capassos de negarli terra sagrada, fent-o enterrar com un heretje al corralet dels impenitents.

¡Cóm han canbiat los temps en tant pochs días! Vivint don *José María*, tots aquests escarbars no sortian de la carbonera. Vosté era 'l bisbe y 'l bisbe era vosté. Pero don *José María* ha mort, *pastor y víctima*, com deya 'l seu article, y are no hi ha bácul que 'ls intimidi, y encare gracies si es (lo que bé podria ser) que no hi haja algú tras-cortina que 'ls aixussi.

Perque à mi no me la pegan: alló de haver anat vosté, fill sumis de l' iglesia, à portar l' article á la censura y alló de haverli demanat després la autoritat eclesiástica, que no engrunyis la qüestió, que callés, que tingués paciencia, mentres los a tres, al veure 'l lligat de péus y mans per una paraula de honor, se 'l hi tiravan à sobre, com gossos rabiosos ¿qué vol que 'l hi diga don Joan? Això porta qua. O millor dit: Això porta sotana.

O sinó, ¿cóm me fa entendre que la mateixa má que en nom de la pau de l' iglesia vá contenirlo à vosté, no 'ls haja contingut à n' ells? Y si vá probarho y no ho ha lograt ¿perquè no 'ls desautorisa públicament? ¿perquè permet que fins lo clero que 'l hi está directament subjecte, protesti contra l' article *Pastor y víctima*, revisat y autorisat per l' autoritat eclesiástica?

¡Ah! Es que no hi ha *partidas carlistas* solzament à la montanya; també hi ha *partidas carlistas* de ciutat, malas *partidas*, don Joan, amigas de las emboscadas y de las deslealtats, capassos de dir á un director del *Brusi*, lo que las altres deyan als carabiners de Ri-poll, als voluntaris de Cardedéu, sitiats al campanar de la iglesia:—«Minyons, tots som germans, no tiréu, y se 'us perdonará la vida.» fusellantlos després de rendits, sense pietat ni misericordia.

—«No publiqui més articles, no tiri per mor» de Déu! l' hi deya à vosté l' Ordinari (ordinari!) y quan l' han tingut amarrat, los tiros han sortit de la Catedral, de las parroquias de Barcelona, dels Seminaris, dels casals de la noblesa catalana, y qui sab de hont sortirán encarel!

Fins á cert punt don Joan, m' alegro de lo que 'l hi passa y no se 'n ofenga. ¡Quan me recordo de que quan era jove passejava 'l gorro-frigi pels carrers, y escribia articles volterians contra 'ls Jesuitas, mentres que avuy, per massa catòlich, se 'l están rifant, m' agradaría de que tornés á ser jove, se 'l hi posés la mosca al nás, y fent com los grans generals, (que gran general es vosté dintre de la prempsa catalana) proclamés l' estat de siti, suspenent las garantias de las sèvas creencias, y aixefés ab una bona carga, á tots aquests vitxos asquerosos que se 'l hi pujan á las barbas, sense temor ni respecte.

Apa don Joan, un cop de cap: fora l' *impedimenta del neisme*, sobre en má y... ¡carguen!...

D' altra manera, morrà de picadas de mosquit, qu' es la mort més trista, y ni á l' altra vida l' han de deixar tranquil.

P. K

LO SECRET DELS INGLESES.

UNA gent, senyors, quina gent! No saben lo que passa? ¡Oh! Espanya té certs drets sobre una part de terreno situat á la costa occidental de Marruecos. Aquest terreno té molta importància per la posició que ocupa, y ara resulta que 'ls senyors inglesos (sempre ha den ser ells!) també n' estan enamorats.

Inglaterra s' ha dit:

—Los drets que Espanya té sobre la costa de Agadir (aquest es lo nom del *solar* en qüestió) son indisputables. Desconeixe 'ls obertament, no pot ser... ¿Sí? Pues bueno; ensiburnaré al govern de Marruecos, perque posí dificultats á la ocupació definitiva d' aquella costa pels espanyols.

Y en efecte: de la noche á la mañana apareix l' imperi marroquí tot empastifat d' aquesta gent ròssa, ab soldats inglesos, y obrers inglesos, y metges inglesos, y hasta enterra-morts inglesos, trabajant pél seu compte y convertint aquell país en una sucursal de Lòndres.

Per supuesto que á nosaltres nos importa tres pitos la propaganda inglesa. Tant si 'ls acomoda con nò (fem lo valent!) nos quedarem lo qu' es nostre, y si 'ls fa mal que s' hi posin sal.

Pero, ¿no 'ls pica á vostés la curiositat aquest empenyo que té la Inglaterra en ficarse per tot arreu; apoderantse de tot lo que 'l hi fa goig, sense pararse en barras?

¿Es esperit de domini?—No senyors.

¿Es per un fi comercial?—No senyors.

¿Es per vanitat?—No senyors.

¿Es per filantropia?—No senyors, no senyors y no senyors.

No cal que 's cansin: no ho endevinarian mai si ara

jo, en venjansa de la mala partida que 'ns volian jugar los inglesos, no 'ls traguerés los drapets al sol.

—Saben perque ho fa tot això la Inglaterra? Vaig á satisfer cumplidament la sèva curiositat: es tota una historia.

L' *Egoisme* anglés, qu' es un personatge molt gran y gros, va tenir fà ja una pila de sigles un somni tremendo, horripilant.

—¿Qu' era aquest somni?

No ho sé: lo cas es que al endemà demati al llevarse, l' *Egoisme* crida á la *Diplomacia*—una vella que la sab molt llarga—y 'l hi va dir poch mès ó ménos:

—Vèsten á corre mòn, y per tot arréu hont vejas un tros de terra que 'fassí goig, pósahi la má y quèdate!

Després 'l hi va dir alguna cosa mès á cau de orella, y la *Diplomacia*, ab un canó de artilleria á la butxaca y un ram d' olivera á la má, se 'n va anar á escampar la boyra, accompanyada del senyó *Or*, persona de molta influència, que havia de servirli d' intérprete.

Arriban al Cap de Bona Esperansa.

—Això es bonich... y barato; va dir la *Diplomacia* ensenyant lo ram d' olivera y comensant á preparar lo canó.

Lo senyó *Or* va arreglar certas dificultats, y la bandera inglesa va quedar definitivament plantada en aquell recò de mòn.

Qui diu lo Cap de Bona Esperansa diu la isla de Malta, y que diu l' isla de Malta diu la India.

La senyora *Diplomacia* anava fent de las sèvas, y 'l senyó *Or*, sumis y diligent, la secundava com un autòmatica, sense xistar ni obrir la boca per res.

Un dia 'ns escamotejan Gibraltar á nosaltres; un altre dia afanan la Australia als holandesos; un altre la isla de Chiprè al turchs. De mica en mica la *Diplomacia* arreplegava terras y mès terras, y quan 'l hi va semblar que ja havia fet prou feix, se 'n va tornar al seu país.

—¿Cóm ha anat la cosa? preguntá l' *Egoisme*.

—Molt bè, va respondre la *Diplomacia*: hi arreglat això y allò y lo de mès enllà.

—No n' hi ha prou: agafa 'ls trastets y torna á emprendre la marxa, necessito mès terra.

Diplomacia y *Or* van embarcarse altra vegada, y roncant, van caure sobre l' Egipte.

—Quin país mès hermos! murmurava la *Diplomacia*.

—Si? va dir l' *Or*; donchs... avall...

Y al dir *avall*, ¡zas!.. se 'l van menjar.

L'estos ja del Egipte, comensan á mirar pél seu voltant y després de varios càculs, van determinar pegar falconada sobre Marruecos.

Y aquí 's va descubrir lo *secret dels inglesos*:

Era un dia que la *Diplomacia* havia menjat moltes figas de moro. L' *Or* va coneixre qu' estava una mica alegroja, y va aprofitar la ocasió pera preguntarli lo que may s' havia atrevit á preguntar.

—Escolta, va dirli: ¿cóm es que de tant temps há, aném pél món buscant per tot arreu un pam de terra mal desat, y allí hont lo véus te 'l quedas?

—Vols que ho digui? va respondre la *Diplomacia*. T serà franca: busco territoris y me 'ls quedo, perque 'l dia que la Europa perdi la paciencia, cansada de la nostra rapacitat y malà fe, y á puntadas de peu nos tregui á tots del nostre país, los fills de la Gran Bretanya, fugitus y honrats, tindrém aquestos set o vuit recons pera refugiarnos i acabar tranquilament la nostra miserable existència.

FANTÀSTICH.

os diputats provincials de la majoria, no han volgut ser mènos qu' en Sagasta, en matèries de prometre y no cumplir.

Desde 'l poder votan 43 mil duros per sostenir als Mossos de l' Esquadra.

Comentari: mirin la quarta plana del present número.

Vamos no 's queixaran los contribuyents. Lo ministro de Hisenda dicta disposicions per tots los gustos.

—Volen pagar la contribució pél 16 per cent? La pagan.

—Volen pagarla pél 21 per cent com avants? També 'ls admeteran.

Això si, s' exposan á una cosa. Y es que si volen pagarla pél 16, indubtablement los sortirà més cara que pél 21.

Perque vostés fan uns comptes y 'l govern ne fà uns altres.

Vostés diuhens:—D' aquest pis ne trech vuit duros de lloguer, com es aixís realment.

Y vè 'l govern y diu:—No, de aquest pis ne trén setze duros.

En vè es que repliquin. En vè es que l' hi digan:—«Home, donchs, llóguime'l vostè! Ni mènos se 'l escoitan: papeleta al canto y paga qu' es gata.

Los de l' esquerra volen reunir una Assamblea. Y avants de comensar pensan celebrar un banquete, al qual suposen que assistiràn dos mil comensals.

¿Dous mil esquerrans seguts á taula? ¡Jesus, Maria, Joseph!

Se menjarán los uns als altres.

Los de la llana, á la farum de l' herba tendra de la primavera ja han comensat á pelegrinar.

Primer viatje: anada á Manresa y á Montserrat en honor de un Sant francés, fet de fresch: Sant Joseph Labre.

Sant Joseph Labre, per si no ho sabian vá guanyar la glòria del cel no rentatse may la cara.

Figürinse com aniria: biut, espallifat y carregat de menjana.

Y are no 's pensin que 'ls enganyi. Si no ho volen creure, llegeixin la sèva vida (pero ey! avants destapin un' ampolla d' ayuga de Colonia).

Lo govern ha disolt la reunió que celebravan los obrers de Madrid.

Item mès: ha donat ordres als seus delegats de que reprimeixin tota manifestació de obrers.

Quina manera de gatjar, aquets liberals de pega!

La garantia del órde públich es la mateixa llibertad. Que 'ls obrers se reuneixin, qu' exposin lo que volen, lo que pensan, lo que senten, que si es just lo que demanen y tenen rahò en lo que senten y volen, es un abus privarlos de un dret tant legitim; y si no es just, no tenen rahò, la opinió pública y la conciencia dels mateixos obrers basta per desamparar totas las idees pernicioas.

Quan s' interromp la circulació de la sanch vè la grangrena.

Quan s' interromp la práctica del dret, vè la mà negra.

Crònica del Liceo:

Dijous vá cantarse 'l *Rigoletto*. No poden formarse una idea de la magnífica execució que vá tenir aquesta òpera. Es una de las que millor canta en Massini. Ja'n perlarém mès extensament.

Divendres *Faust*. Vá anar molt bè. ¡Quina prima-dona mes caya y mes cantadora! Váginala á sentir.

Aprofitin la ocasió: demà diumenje cantaràn *Faust* á la tarda y *Rigoletto* á la nit. Ja ho sabem los amants de la música.

Y are que parlo de teatros, sàpiguan que del dia 23 al 25 comensaran á traballar en lo Teatro Líric la companyia francesa de Mlle. Favart, qu' es un' artista molt notable, que porta una companyia y un repertori de primer órde. Donarà no mès que vuit funcions. Are ja estan avisats.

LA VEU DELS CORRESPONSAIS.—L' escena á Amer. Se celebra un bateig: padri de la criatura: lo secretari de la vila. Lo vicari 's nega á batejarla, diuent que 'l tal secretari no ha cumplert ab la parroquia. Lo secretari es un home honest y estimat de totes las personas honradas. No obstant, lo rector y 'l vicari de Amer coronan la festa, tancant la parroquia y fent funcions de desagravis á la iglesia. ¡Volent saber perque tot aquest rebombori? Una treta electoral. Los neos de Amer, capitanejats pél rector s' han proposat guanyar las eleccions, y d' aquesta manera excitan als llanys contra 'l Ajuntament y 'l secretari.

Nos escriuen de Sabadell que un tal Antonet Olivé, amo de una casa, ha donat desahuci á un inquilino perque sent corresponsal de *La Campana*. *El Loro y La Mosa*, tenia aquests periódics fixats á la porta. Vels'hí aquí un amo de casa que mercixeria portar sotana y mitjas negras.

L' iglesia de Sant Feliu de Llobregat amenassa ruina: la volta està tota esquerda, y si bè un arquitecto ha dit que no hi havia perill, hi ha que tenir en compte que 'l constructor de l' iglesia era 'l pare del arquitecto. L' autoritat deuria pendre cartas en l' assumptu y evitar una catástrofe. Apesar de que, are com are, son molt pochs los que ván á l' iglesia.

CANSONS DEL TEMPS.

LA DINAMITA.

Ja no s' usan punyaladas, ni reclamacions ni crits, ni tiros, ni barricades, ni vots, ni ràbes fregits. Ara ja no s' necessita

lo fusell per fer la pò;
tot se fa ab la dinamita
qu' es barata y va millò.
Inglaterra, Fransa, Russia...
quan vénhen lo poble ayrat.
fan com si 'ls diguessin Llúcia
y 'l deixan abandonat...
Donchs aquesta indiferència
es precís que tingui fi,
ja que 's veu ab evidència
que això aixòs no pot seguir.
Vinga nitro-glicerina,
vinga l' invencible llamp;
a cada pas una mina,
un cartuxo a cada pam.
Los governs nos sabatejan
y 'ns fan anar com a bòris;
ja que tant y tant sordejan
veyam si aixòs serán sòrts.
¡Guerra a tothom! ¡Guerra, guerra
contra l' opressor pervers!
¡Somoguem tota la terra!
¡Esfonzem tot l' univers!
La tirania 'ns incita
y 'ns obliga a alsar la mà...
¡Vinga, vinga dinamita!
¡Fora ja!
¡Aplastém y destróhem
a tot lo gènere humà!

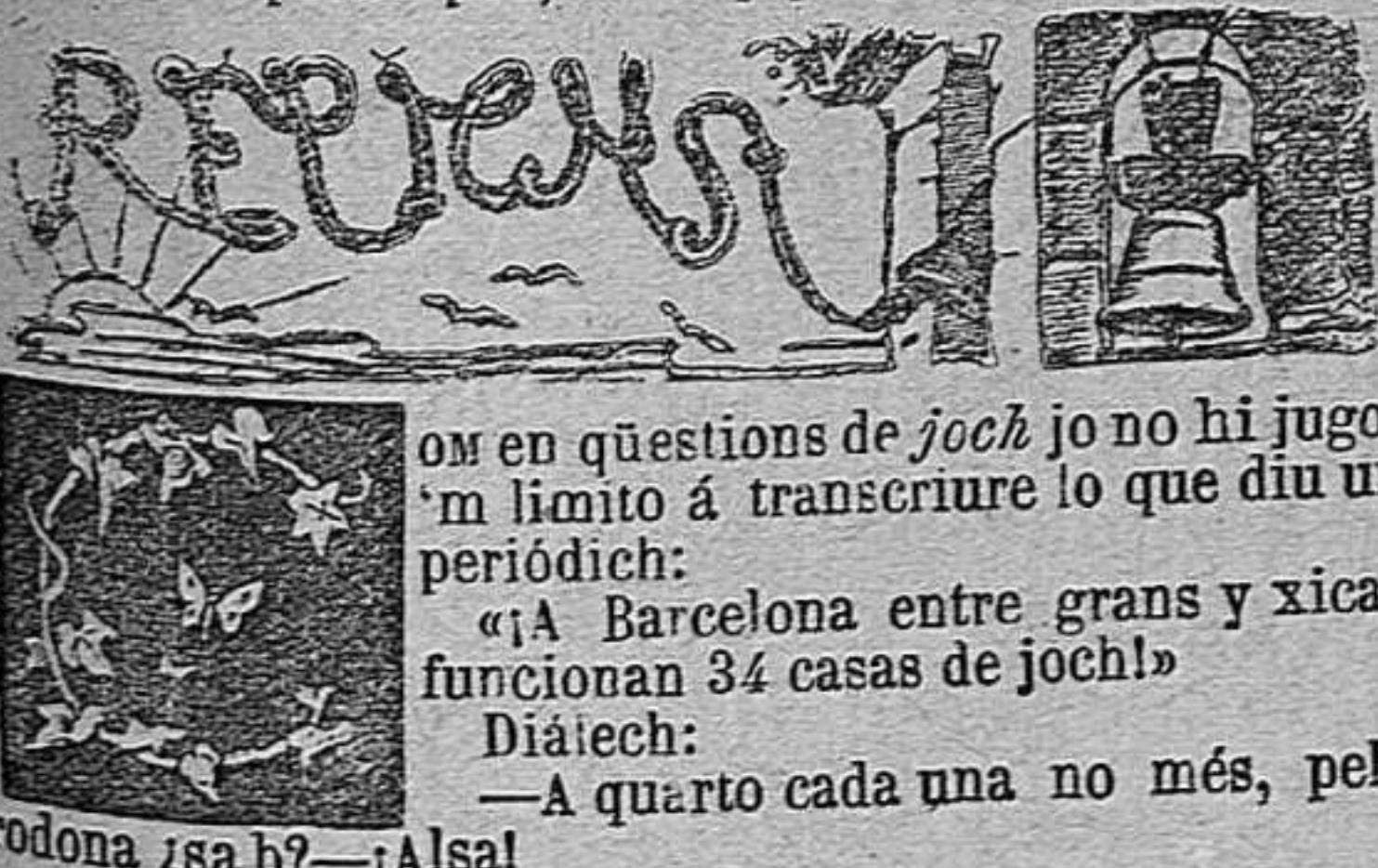
LA AUTORITAT.

La corrent sembla que avansa
bramant d' un modo espanyol,
plena d' odis y venjansa,
seguint son camí tortuós.
Convé molt espavilar-nos,
demonstrant a aquesta gent
que no han pas d' intimidarnos
ab lo seu corò estrident.
¡Ay d' aquell que s' atreveixi
a denà un pas mal donat!
¡Ay d' aquell que desconeixi
la mà de la autoritat!
Ferro ab ferro, guerra ab guerra:
ja que ho volen, ataquem;
qui a la violència s' aferra,
ab violència l' p-garé.
¡Anarq.ia... comunisme...
contracte... liquidació...!
¿Qué vol dí aquest embolisme?
¿Qu' es aquesta confusió?
¿No es això una informe massa
de propòsits inmorals?
¿No es una clara amenassa
als grans fonaments socials?
Vinga l' sobre: si las minas
explosibles ván saltant,
saltaran sobre las ruïnes
los caps dels que las faràn.
Lo socialism no invita
a llençar-nos al carri
per lutxá ab la dinamita...
¡Està bé!
Lo combat ja ha comensat:
veurem qui caurà primè.

LA DEMOCRACIA.

¡Pau y amor! ¡Pau y bonansa!
Tots los homes son germans;
no forjéu plans de venjansa,
y allarguéuvs tots las mans.
No es ab minas tenebrosas
com se logran alcansar
las grans victòries glòriosas
del progrés y l' bén estar.
No es ab crits y xurracadas
com s' imposa la quietut
a las corrents desbordadas
que agitan la multitud.
¿Qué guanya la dinamita
estallant aquí y allà?
Res: ompla d' ardor e irrita
a aquells que vol espantá.
Y 'ls poders, ¿qué consegueixen
enseñant sempre l' bastò?
Enconà a aquells que grunyeixen
ab rahò ó sense rahò.
¡Débils, fora la violència!
¿Ser grans y libres veieu?
Pues acudiu a la ciència;
instruïuvs, y ho seréu.
¡Foris, deixeu lo bastò en banda!
¡Voléu veure apaciguat
al poble qu' ara 's desmanda?
Pues donéu li libertat.
Aquí està l' que 's necessita;
per vence la dinamita...
¡No hi ha més!
La instrucció y la llibertat
portan pau, calma y progrés.

C. GEMÀ.

OM en qüestions de joch jo no hi jugo,
'm limito a transcriure lo que diu un
periòdich:

«A Barcelona entre grans y xicas
funcionan 34 casas de joch!»

Diátech:

—A quarto cada una no més, pela

En un mateix dia y á l' Audiencia de Madrid:
1.º Se examinava si procedia una causa de injurias
contra 'l periòdich *El Porvenir*.
2.º Se veia en judici oral una causa sobre sedició
contra 'l periòdich *El Porvenir*.
En un dia solzament
dugas causes ¿qué 'ls ne sembla?
Mirin, aquest es avuy
lo *Porvenir* de la prempsa.

Llegeixo en un periòdich de Madrid:
«Ahir lo senyor Duch de la Torre conferenciá llargamente ab lo senyor Ministre de la Guerra.»
¿Veure junts al de la Torre
y al ministre de la guerra?...
¿Es que la fusió s' ensorra
ó es que s' ensorra l' esquerra?...

Un mestre libre cambista pregunta á un seu deixeble.
—Digas noy ¿qué son primeras materias?
Lo xicot al sentir la pregunta 's posa á plorar.
—Vaja no ploris, 'no sabs qu' es primera materia?
—Prou que ho sé... Es la que m' ha sortit á l' orella
de l' estirada que m' hi va donar fá quatre dias.

Se parla de crear una companyia de barcos titulada
La mala real espanyola.
Los barcos serán mitj de guerra y mitj mercants y
servirán ¿perquè dirian? Per obtenir del Estat una subvenció de 1.500.000 pessetas.
Díuhem si la Companyia té l' apoyo de 'n Martinez
Campos y de 'n Sagasta.
O com si diguèssem: *espasa, mala, basto* y un millo
cinc-centes mil pessetas al plat.
La Companyia dirá—Entro y vaig al robo.
Pero 'l pais es molt capás de *donarli codillo*.

El conde de Xiquena, gobernador de Madrid, ha prohibit el *canto y baile flamenco*.
Si l' ordre del Gobernador se cumplia al peu de la
letra, queya la fusió.
Perque 'ls qu' están empleats son los que *cantan*;
los que volen que 'ls emplehin son los que *ballan*,
y tots plegats son una colla de *flamencos*!

Los nihilistas han inventat una mena de sombreros
molt curiosos, sombreros de dinamita, destinats a expressar
lo seu entusiasme 'l dia del coronament.
Passa l' emperador, plés d'entusiasme 'ls nihilistas
tiran los sombreros a terra, aquets esplotan, y emperador,
corona y séquit real, se 'n ván al cel a celebrar
l' banquete de la coronació.
¿Qué tal què 'ls sembla?

L' emperador está resolt a no revelar a ningú per
quin puesto entrará a Moscou.
—Qui sab!
Potser s' hi ficarà per las clavegueras.

Los del *Correo Catalan* no están per fer monuments
al Bisbe, res de monuments. Lo que fan es recullir diners
per fundar una missa perpetua, en sufragi de la
seva ànima.
Com si diguèsssem: lo condennan a *purgatori* per
pétuo.

Al útim en Montero Rios ha jurat lo càrrec de diputat.
Y 'l dia que va jurar, va perdre l' sombrero.
Jo me esplico la desaparició del barret del Sr. Montero Rios. Acostumat a saber, dada la seva posició, lo
que passava pel cap del seu amo, avants de veure 'l
jurar, rodolant, rodolant, va sortir del Congrés.
Per que a mi que no m' ho digan: no hi ha cap pare
de la pàtria capás de amagar lo barret a un altre pare
de la pàtria.

En Martos comensa a tocar las ventatges de tenir trac-
tes ab en Sagasta.
Presenta a un amic candidat per Sigüenza y l' hi
derrotan; ne presenta un altre per Lorca y l' hi derro-
tan; ne presenta un altre per Soria y l' hi derrotan
també.
Pobre Martos! Ell no pot tenir cap pel... de tonto.
Pero 'ls constitucionals l' afaytan.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Cor-ba-ta.
2. MUDANSA.—Paco-Peco-Pico.

3. CONVERSA.—Parque.
4. TRENCÀ-CLOSCAS.—Prat de Llussanés.
5. ROMBO.—
C
M A L L
C A D E L L
L L E T

6. GEROGLIFIC.—L' aire no 's veu.

Han enviat totas sis solucions los ciutadans Sachetti y Bonifaci; 5 Un Republicà, Gravina y Espuma de Mar; 4 Hèrcules 3 Descendent del Hostal Nou y Xaripa de Reus; 2 Tio V. Pullós y 1 no més Birolet y Serrahima.

XARADA.

Trobarás qu' es nom de dona
Hu-segona;
qu' es menjar fi jo crech bê
dos-prime;

y nom d' home veurás qu' es
dugas-tres.

Si fins ab datos tant clàs
lo mèu total no has comprés,
francament, lector, seràs
molt prima-segona-tres.

ANAGRAMA.

—Déu te guard' ide ahont vèns Total?
—De veure a la Tot, Pasqual.

RAMON ROMANISQUIS.

MUDANSA.

Casa de pagés serà
si la tot posas ab a;
signe aritmètic sol sè
mon total escrit ab e;
no volerà durne jo
de total escrit ab o.
Y potser te 'n diràs tú
de total posat ab u.

SIR BYRON.

SINONIMIA.

En la casa de la tot
de la tot de ahont jo soch fill,
hi ha un tal Tot que fá de arcalde
y de caure está en perill.

J. CAP.

ROMBO.

L' OR
I III I
L
COR
RE PER
Gal
I C I
A

SIMON DE SEDRUOL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinalles dignas d' insertarse 'ls ciutadans Sir Byron, Palitrocas, Sambomba, J. M. P., Ciutada Paco y Fraire de Poblet.

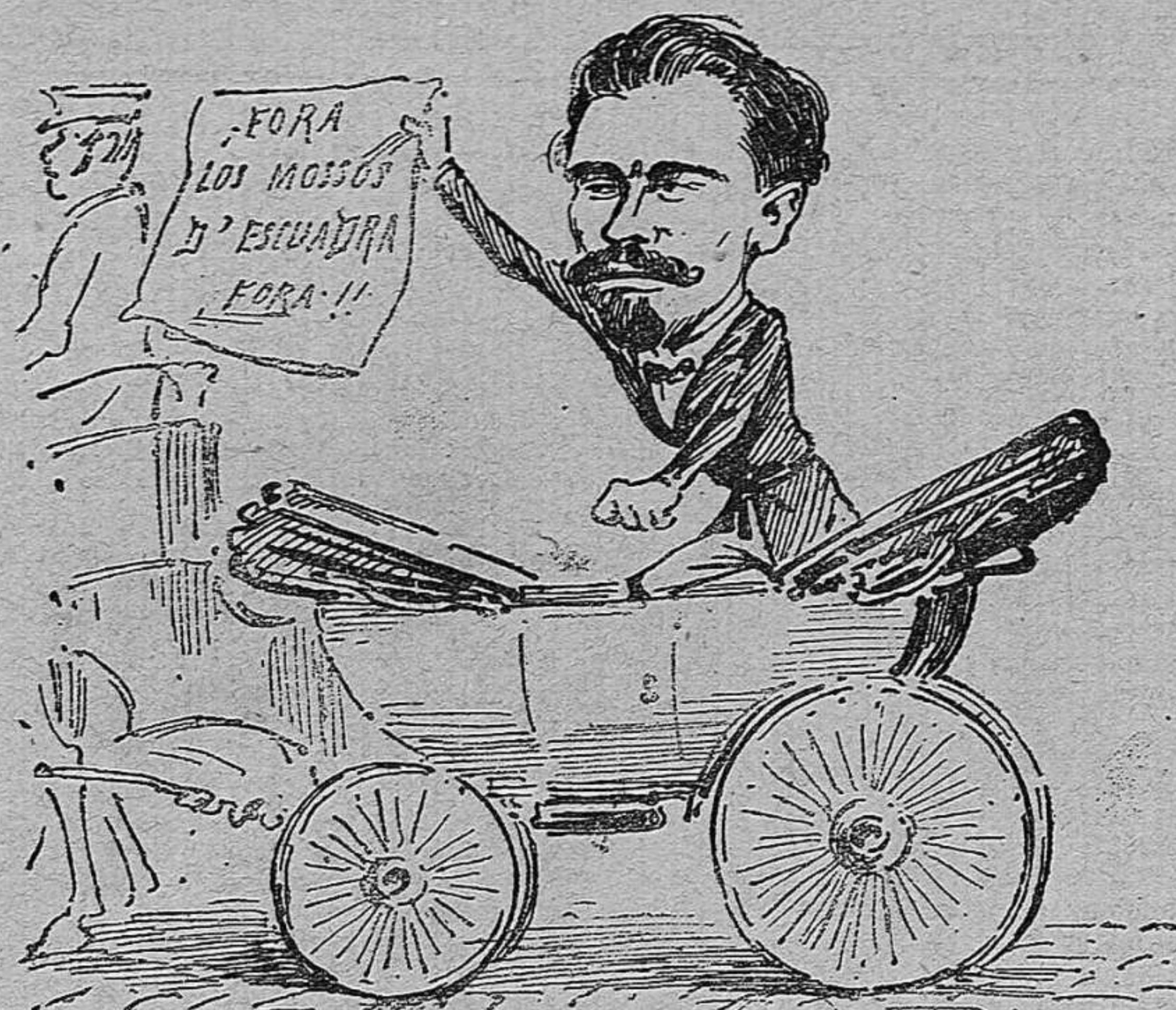
Las demés que no s' mencionan no 'ns serveixen com y tampoch
lo que 'ns envian los ciutadans Ramon Perez, Cap-de-mort, Descendent del Hostal Nou, Pere Nyonya, S. S. y S., Hermita Geróni, Noy de cal Ferré, Radolinayre, P. Moncan, Anònim y Nap-buf.

Ciutada J. Guiuera: La notícia que 'ns dona es molt grave y no podrà donarla sense algú que s' encarregui de respondre 'n.—Astre y Parroquia: Publicarem conversa y trencà-closcas.—J. R.: Molt bê trencà-closcas y quentos: l' epigrana massa vert.—Trafalgar: Publicarem un logotip y dos geroglifics.—Pepe del Carril: Rebut lo duplicat.—Sir Byron: Hi aniran dues conversas.—Xaripa de Reus: Idem. lo rombo.—Hèrcules: Publicarem dos rombos.—Espuma de Mar: Idem. un rombo.—Sachetti: Publicarem lo que 'ns envia.—Roch, Rich y Ruchi: No podem perdre l' espai, donant las explicacions que 'ns demana.—C. de Tan: Es una mica mansoy lo quadre que 'ns envia.—Mister Jhonson: Vá be.—Uu imparcial (Sant Feliu), J. R. (Sabadell) y J. C. (Amer): Gracias per las notícias que 'ns envian.

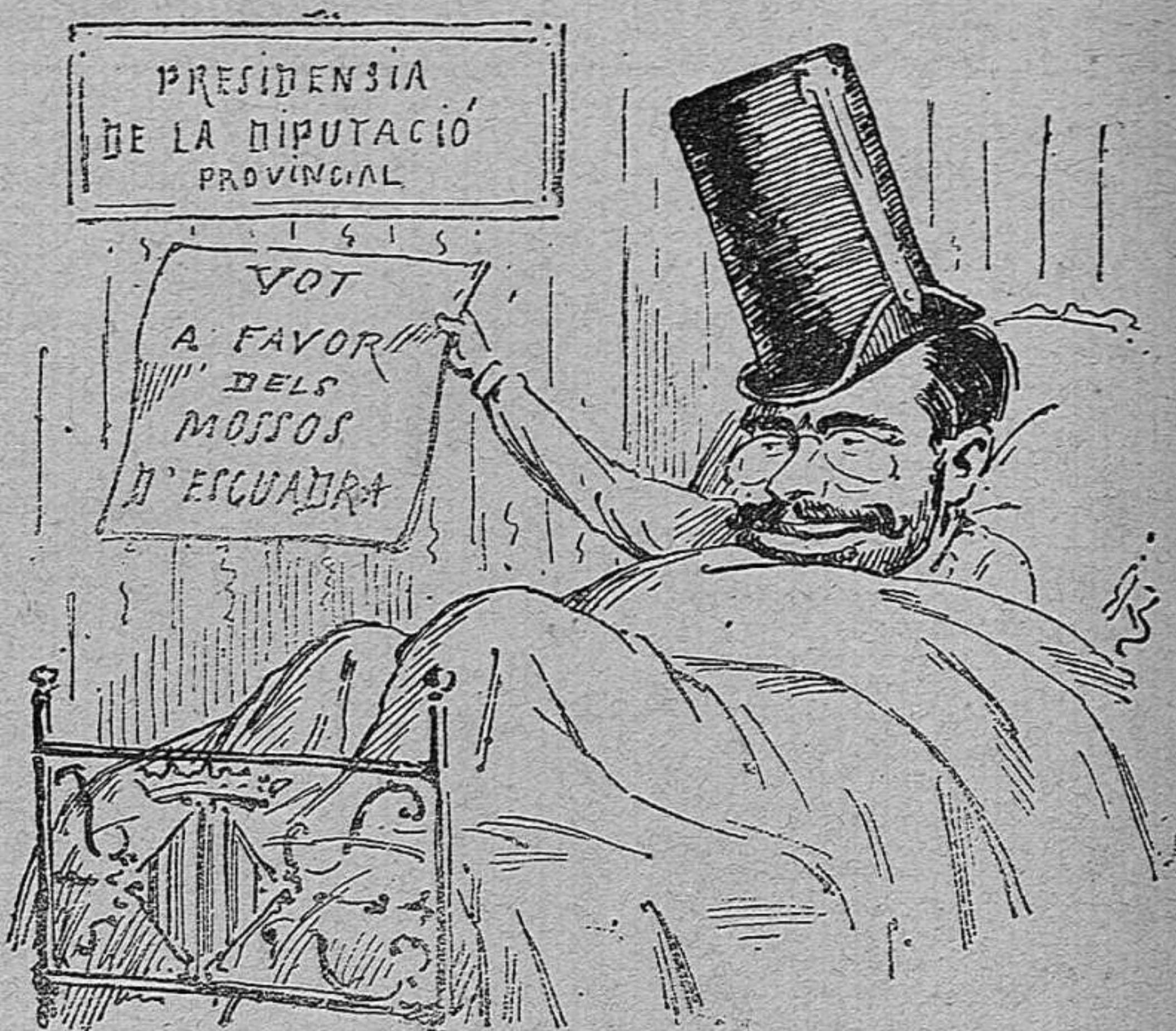
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

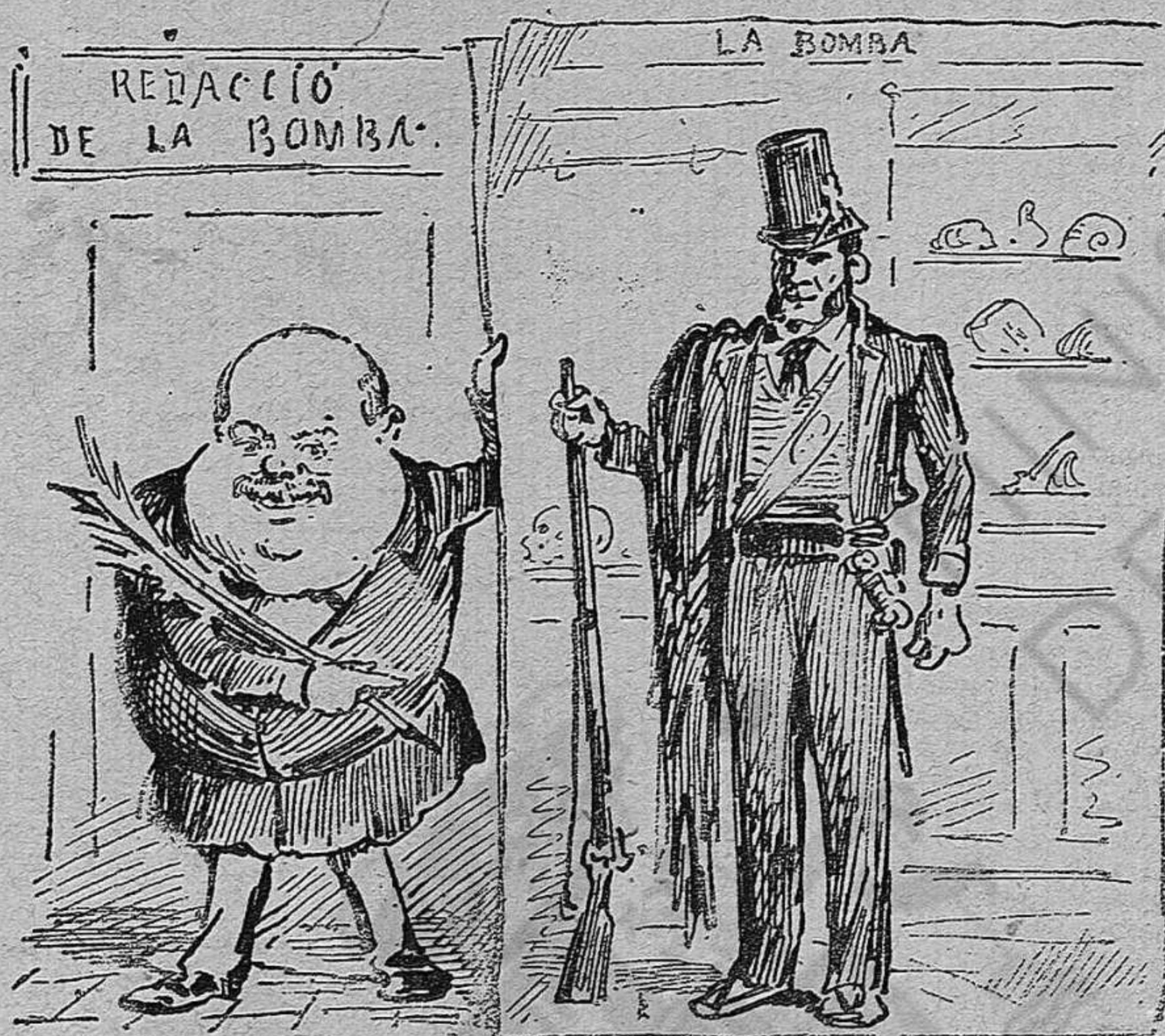
CONSTITUCIONALS Y MOSSOS.

1868 — L' actitud del revo'ucionari.

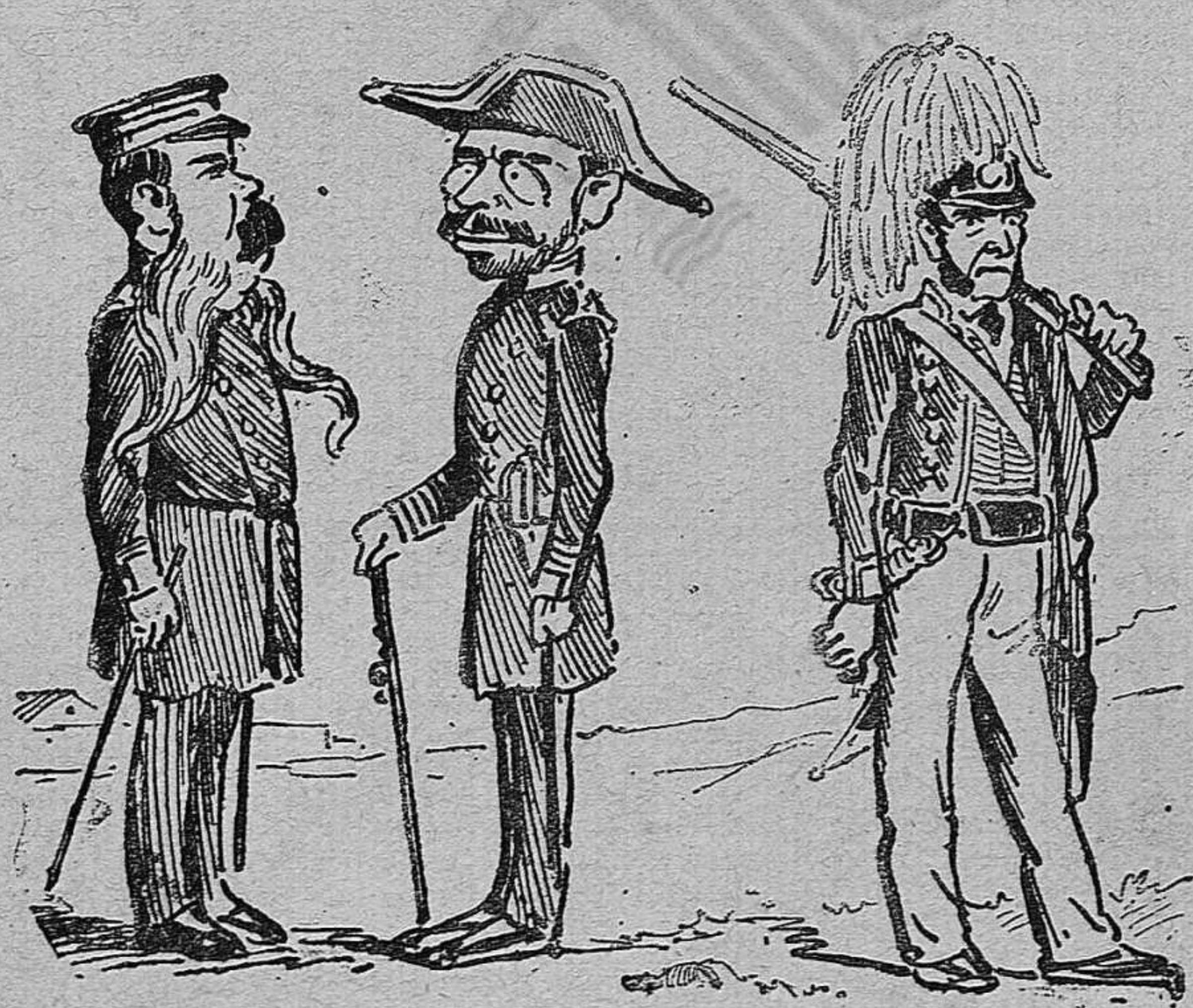
1883 — L' excusa del malalt.

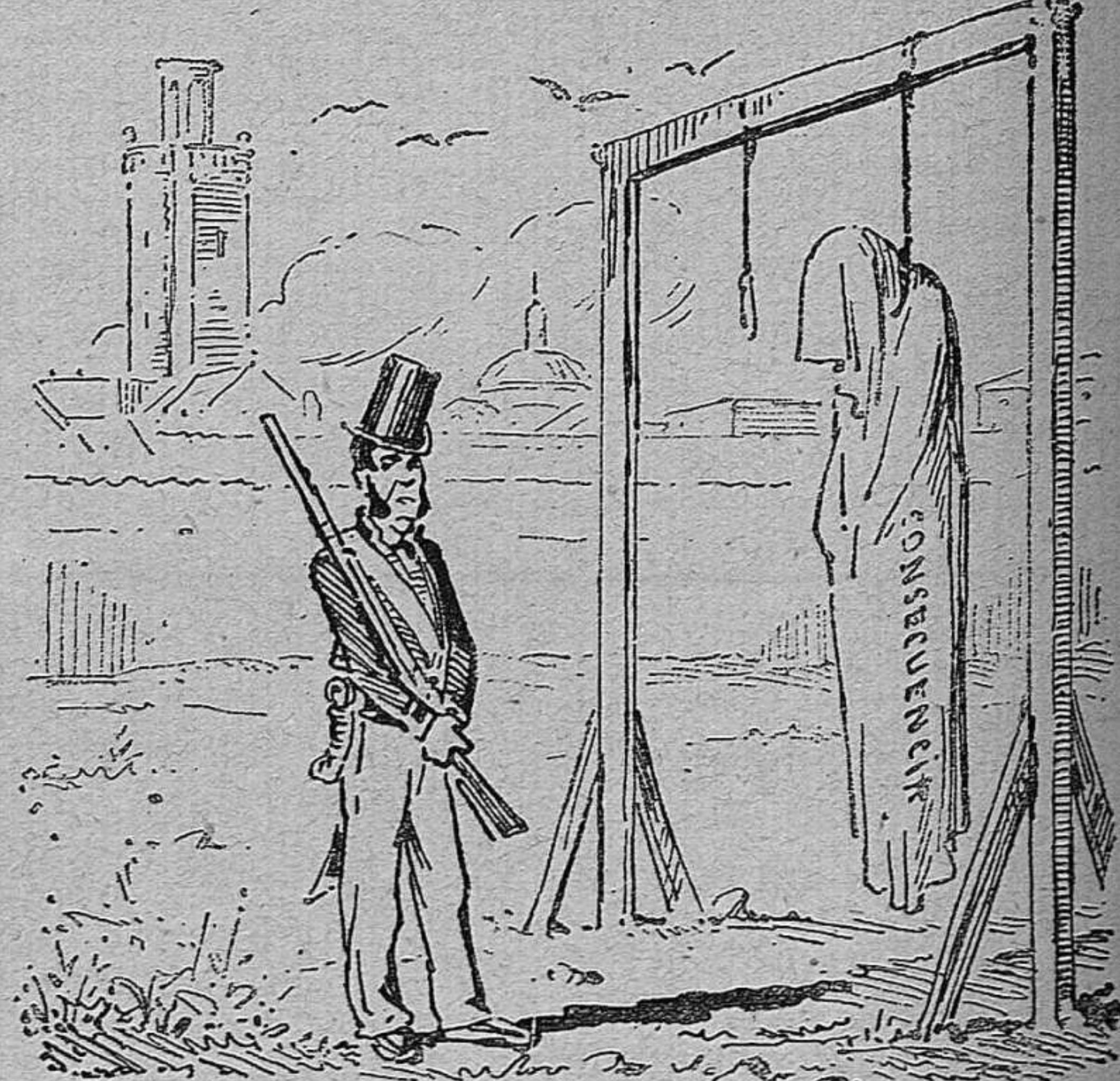
1877.—Un moso cruo (1)

1883 — Un bon mosso.

Ja que ha de haverhi Mossos de la Esquadra, nosaltres proposém per que fas á aquests dos senyors, y modificar l' uniforme dels individuos.

— Y la consecuencia de's constitucionals?
— ¡¡Penjada!!

(1) La caricatura qu' ensenya l' antich director de la *Bomba*, està copiada exactament de un número de aquell periódich. Duya l' següent lema: «Fósil de una especie perdida, hallado en ciertas ex-